

Arrest

nr. 120 339 van 10 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2013 tot intrekking van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 26 oktober 2010 bij de Belgische ambassade te New Delhi een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om haar vader in België te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist op 15 maart 2011 dat verzoeksters aanvraag wordt ingewilligd.

1.3. Verzoekster komt op 30 april 2011 het Rijk binnen en op 20 mei 2011 wordt zij in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.4. Op 21 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot intrekking van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij arrest met nummer 94 279 van 21 december 2012 vernietigt de Raad de beslissingen van 21 mei 2012.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 februari 2013 een nieuwe beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Bij arrest met nummer 107 075 van 22 juli 2013 vernietigt de Raad de beslissingen van 1 februari 2013.

1.8. Op 2 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 15 oktober 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

Nationaliteit: India

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 VW. om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen; in casu, sinds 12 september 2011 is de heer [S. N.] tewerkgesteld door het OCMW van Sint-Truiden en oefent hij de functie uit van arbeider in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wetgeving.

De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980.

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: Betrokkene is sedert 30.04.2011 in België aangekomen.

Aangezien de beslissing tot intrekking van het verblijf van de moeder van betrokkene, genomen op dezelfde dag als de beslissing voor betrokkene (met name 21.05.2012), door de Raad voor Vreemdelingen werd bevestigd, terwijl de beslissing voor betrokkene werd vernietigd, kunnen de aard en de hechtheid van de gezinsband geen belemmering vormen om aan betrokkene een bevel om het grondgebied te vertaten, af te geven. Integendeel de gezinsband blijft behouden. Eveneens werd de beslissing tot intrekking van het verblijf van de broer van betrokkene - d.d. 04.02.2013 - bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 16.09.2013.

Indien betrokkene nog een opleiding volgt, kan het bevel om het grondgebied te verlaten indien nodig verlengd worden tot het eind van het schooljaar.

Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen het algemeen belang en het particulier belang van betrokkene, moet worden vastgesteld dat het eerste hier primeert, zeker omdat zo werd geoordeeld in het geval van moeder van betrokkene.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het recht op eerbiediging van het gezinsleven vervat in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en in artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“dat verzoekster aanvankelijk was toegelaten tot een beperkt verblijf van één jaar, nl. tot 20 mei 2012; dat haar vader van een onbeperkt verblijfsrecht geniet; dat bij beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie en asiel en voor maatschappelijke integratie van 21 mei 2012 aan het recht op verblijf van verzoekster een einde werd gesteld; dat deze beslissing echter bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 94279 van 21 december 2012 werd vernietigd wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat de thans bestreden beslissing opnieuw een einde stelt aan het verblijf van verzoekster;

dat de bestreden beslissing een dubbele motivering bevat; dat enerzijds wordt gesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen (art. 10 van de wet van 15 december 1980); dat anderzijds wordt gesteld dat aard en hechtheid van de gezinsband geen belemmering zouden vormen om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven, omdat de beslissing tot intrekking van het verblijf van de moeder en de broer van verzoekster (ook genomen op 21 mei 2012) wél door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd werd (art. 11 van de wet van 15 december 1980);

dat verzoekster tot het Belgisch grondgebied werd toegelaten om te worden herenigd met haar vader; dat de voorwaarde van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen niet mag gelden voor een reeds toegestane gezinshereniging of een reeds toegekend verblijfsrecht; dat aldus immers het recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt geschonden; dat het herenigde gezin opnieuw zou worden gescheiden;

dat de inkomensvoorwaarde in de vorm van stabiele bestaansmiddelen die ten minste gelijk moeten zijn aan 120 % van het Belgische leefloon strijdig is met art. 7 van de voornoemde Europese richtlijn; dat aldus immers een hoger inkomen wordt geëist dan noodzakelijk voor het onderhoud van het hele gezin zonder dat een beroep op sociale bijstand wordt gedaan; dat een gezinshereniger die over een inkomen beschikt gelijk aan ten minste 100 % van het Belgische leefloon, geacht wordt te kunnen voorzien in zijn bestaan en in dat van zijn gezinsleden; dat het inkomen van de vader van verzoekster aan deze voorwaarde voldoet; dat hij bijgevolg niet ten laste valt van de openbare overheden;

dat de bestreden beslissing de situatie van verzoekster niet of niet voldoende individueel heeft beoordeeld; dat aldus ook art. 17 van de voornoemde Europese richtlijn wordt geschonden; dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de gezins- en economische situatie van verzoekster en haar integratie in het gastland; dat zij na haar aankomst in het Rijk door de Belgische overheid verplicht werd om inburgeringscursussen en taallessen te volgen; dat precies deze cursussen en lessen het haar voorlopig onmogelijk maakten om zelf een tewerkstelling te vinden; dat verzoekster bovendien een voltijdse opleiding volgt in een instelling voor middelbaar onderwijs te Sint-Truiden; dat door het recht van verblijf van verzoekster in deze omstandigheden in te trekken de overheid onzorgvuldig en onredelijk handelt;

dat de bestreden beslissing bovendien manifest onjuist is gemotiveerd en uitgaat van een onjuiste minstens een inmiddels achterhaalde feitenvinding; dat de vader van verzoekster immers vanaf 7 oktober 2013 niet meer tewerkgesteld is in het kader van art. 60 § 7 van de OCMW-wetgeving; dat hij tewerkgesteld is volgens een volwaardige arbeidsovereenkomst afgesloten met de vzw. Proefcentrum, Fruitteelt te Sint-Truiden; dat deze tewerkstelling hoe dan ook stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen verschaft zoals bedoeld in art. 10 van de Vreemdelingenwet; dat verzoekster in dit verband verwijst naar het bijkomend stuk dat zij bij het dossier voegt;”

3.2.1. Allereerst moet worden geduïd dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing tot intrekking van het verblijf kent. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;
2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;
3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De Raad stelt vast dat verzoekster, samen met haar moeder en broer, haar vader vervoegde en dat vervolgens door verweerder werd vastgesteld dat verzoeksters vader niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Het staat niet ter discussie dat verzoeksters vader een inkomen verwerft ingevolge een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de wet van 8 juli 1976).

Een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient evenwel te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of om hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die, zoals verweerder aangaf, gelimiteerd is in de tijd.

Verweerder kon derhalve oordelen dat verzoeksters vader niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat verweerder in de bestreden beslissing heeft aangegeven dat om te voldoen aan de in artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde de persoon die vervoegd wordt dient te beschikken over een inkomen dat 120% van het leefloon bedraagt en stelt dat deze vereiste strijdig is met artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG. Zij toont evenwel niet aan dat zij enig belang heeft bij deze kritiek, nu niet blijkt dat haar vader over enig ander inkomen beschikt dan datgene dat hij via een sociale tewerkstelling en dus door een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand verwerft.

Het standpunt van verzoekster dat de in artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde niet geldt indien reeds een gezinshereniging werd toegestaan ontbeert voorts een juridische basis. Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet is namelijk louter van toepassing ten aanzien van vreemdelingen die op grond van artikel 10 van dezelfde wet reeds tot een verblijf werden toegelaten. De wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, waarbij de voorwaarde dat de gezinshereniger dient te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen en waarbij ook de mogelijkheid werd ingevoerd om, gedurende een beperkte periode, een verblijfsrecht te beëindigen wanneer niet meer is voldaan aan deze vereiste, bevat daarnaast geen bepalingen die zouden verhinderen dat toepassing wordt gemaakt van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet in de gevallen waarbij een verblijf reeds was toegestaan voor de inwerkingtreding van deze wet.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat verweerder heeft nagelaten haar individuele situatie voldoende te beoordelen. Uit de motivering van de beslissing waarbij haar verblijfsrecht wordt beëindigd blijkt duidelijk dat verweerder wel rekening heeft gehouden met de, uit artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voortvloeiende, verplichting om rekening te houden *“met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn*

verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst". Verweerder heeft namelijk gemotiveerd dat verzoekster nog maar sedert 30 april 2011 in België is, dat zij de mogelijkheid heeft om haar schooljaar af te maken en dat zij samen met haar moeder en broer dient te vertrekken, zodat de gezinsband behouden blijft. Waar verzoekster stelt dat ook haar gezinsband met haar vader die een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België moet worden beoordeeld, kan het volstaan op te merken dat het *in casu* niet kennelijk onredelijk is om verzoeksters band met haar moeder, die niet over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt, te laten primeren. Dit gelet op het feit dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster steeds bij haar moeder verbleef en haar vader ervoor opteerde om in de periode 2004 – 2011 alleen in België te wonen.

Verzoekster betoogt verder nog dat verweerder uitgaat van een onjuiste, minstens achterhaalde feitenvinding. Zij verwijst ter staving van haar stelling naar het gegeven dat haar vader sinds 7 oktober 2013 niet langer is tewerkgesteld in het kader van artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976, doch is tewerkgesteld met een volwaardige arbeidsovereenkomst. Uit het stuk zoals gevoegd door verzoekster blijkt evenwel dat de betreffende arbeidsovereenkomst werd opgesteld op 3 oktober 2003, met aanvang op 7 oktober 2013. Verweerder kon bijgevolg geen kennis hebben van, of rekening houden met, dit gegeven bij het nemen van de bestreden beslissingen, nu deze reeds dateerden van 2 oktober 2013. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissingen kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG betreft, kan het volstaan te herhalen dat de kritiek van verzoekster gericht is tegen een overtollige overweging en derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

3.2.4. Het artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde in de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Ten overvloede moet worden herhaald dat bij de bespreking van een vorig onderdeel van verzoeksters middel reeds werd vastgesteld dat zij geen schending van artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

3.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster evenzeer geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.7. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen in voorliggende zaak een inmenging uitmaken in het gezinsleven van verzoekster. Het betreft evenwel een inmenging die bij de wet is voorzien. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 11, § 2 *juncto* artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet expliciet bepaalt dat verweerder, gedurende een beperkte periode, kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de persoon die hij vervoegde niet langer beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van dezelfde wet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Het spreekt daarnaast voor zich dat het beëindigen van het verblijfsrecht van een vreemdeling die in het raam van een gezinshereniging naar België kwam en waarbij is vastgesteld dat de gezinshereniger niet in de mogelijkheid is om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen. De onbeperkte immigratie van personen die niet over eigen bestaansmiddelen beschikken en die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden met wie zij wensen samen te leven zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar bewering dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM zou verhinderen dat de bestreden beslissingen worden genomen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar private belangen – die blijkens de motivering van de beslissing tot intrekking van het verblijf wel degelijk in aanmerking werden genomen – zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemeen belang dat verweerder nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.8. Waar verzoekster nog aangeeft dat zij van oordeel is dat artikel 23 van het BuPo-Verdrag is geschonden, moet worden opgemerkt dat deze verdragsbepaling niet uitsluit dat de nationale wetgever de uitoefening van het recht om te huwen en een gezin te stichten regelt en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het bestuur de nationale wetgeving incorrect heeft toegepast.

3.2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS